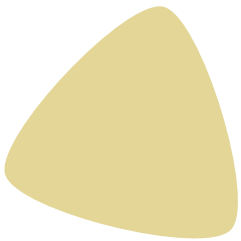

El Bon Pastor

Revista per a preveres

Núm. **91/92**
Juliol i Agost de
2017
Any VIII

Equip promotor: Agustí Borrell, Norbert Miracle,
Xavier Morlans, Joan Planellas, Armand Puig.

Correcció lingüística: Joaquim Claver.

Disseny original: Albert Fortuny.

Dipòsit Legal T- 1085- 2014
revistaelbonpastor@gmail.com
www.elbonpastor.cat

Si voleu col·laborar econòmicament en el sosteniment i difusió de
la revista podeu fer els vostres donatius a
La Caixa 2100-0272-33-0101212882

Moltes gràcies

Pòrtic	4
ARMAND PUIG I TÀRRECH	
Presentes com el llevat	7
«Escac a l'Església»	
NORBERT MIRACLE I FIGUEROLA	
Anunciar la Paraula	9
Itinerari d'una guarició	
XAVIER MATOSES	
Al servei de l'altar	12
Festivitat de Santa Maria Magdalena	
EDUARDO PIRE MAYOL	
Deixebles de l'Evangelí	13
Ramon Muntanyola Llorach, sobretot mossèn!	
MANUEL M. FUENTES	
Reclinats sobre el pit del Senyor	18
«Feu el meu memorial»	
JOAN F. CASALS	
Rentar els peus	20
El món rural és una oportunitat	
PAU BELLIDO SEGARRA	
Un bisbe ens parla	22
Caminar amb els joves: sortir, veure i cridar	
+ JOAN ENRIC VIVES SICÍLIA	
Hem vist, hem llegit	24
Jornades per a Joves al Monestir de Poblet	
BORJA PEYRA	

L'exhortació apostòlica *Evangelii Nuntiandum* (1985), escrita pel papa beat Pau VI, va posar damunt la taula el tema central de la comunicació de l'Evangelí. Aquell text va ser l'inspirador principal de l'exhortació apostòlica *Evangelii Gaudium* (2013), el document programàtic del pontificat del Papa Francesc. Entre tots dos documents van succeir-se nombroses reflexions i iniciatives, tant per part de sant Joan Pau II com del papa Benet, i fins i tot aquest darrer va crear el Pontifici Consell per a la Nova Evangelització. És evident que la preocupació pastoral d'ara fa més de trenta anys –una preocupació que arrenca del Concili Vaticà II i travessa el Concili Tarraconense del 1995– es manté molt viva. La vella qüestió sobre una Església de manteniment o una Església missionera, que ja es va plantejar en els anys posteriors al Vaticà II, torna ara amb força, i les actuals generacions de preveres i laics són prou conscients de la urgència d'una acció evangelitzadora per al present i per al futur de l'Església. Ni Europa, ni cap altra regió del món, no pot quedar-se al marge de la pregunta sobre el què i el com de l'evangelització.

Per això és convenient proposar una comparació entre les dues nocions d'evangelització i proselitisme que ajudi a tipificar-les i distingir-les. En l'homilia al santuari de la Mare de Déu d'Aparecida (13 de maig de 2007) el papa Benet va dir: «L'Església no fa proselitisme, sinó que creix per "atracció", tal com Crist "atrau" cap a ell amb la força del seu amor». I el papa Francesc, en una entrevista a la *Civiltà Cattolica* (26 de novembre de 2016), cita aquestes paraules del papa Benet i conclou que fer proselitisme «seria com transformar l'Església en una organització». De fet, el papa Francesc ha insistit moltes vegades en el fet que la missió de l'Església no significa fer proselitisme sinó comunicar l'Evangelí sobretot amb la vida i el testimoni, practicant l'Evangelí de la misericòrdia.

Tot seguit assenyalarem set diferències entre l'acció evangelitzadora, que és pròpia de l'Església, i l'acció proselitista, que és pròpia de les sectes.

En primer lloc, l'Església ha de comunicar el missatge de l'Evangelí en la seva totalitat, subratllant allò que és central i demanant una real conversió de cor. No s'evangelitza amb imposicions o coaccions, sinó amb l'afecte i l'acompanyament de l'altre realitzat amb la saviesa de l'Esperit. El proselitisme, pel seu costat, no s'interessa pel conjunt de l'Evangelí sinó que en selecciona alguns elements, que són presentats de manera interessada com a bàsics i importants. El resultat és un missatge que remet a l'Evangelí de Jesús però que és diferent d'aquest Evangelí (cf. Ga 1,6-12).

En segon lloc, evangelitzar és plantejar la invitació a creure com una pregunta personal a la qual cal donar una resposta sorgida del cor, amb purificació d'intencions, sense interès de cap mena. L'Evangelí de Jesús és una dada objectiva, que interpel·la i provoca un moviment

del cor cap al bé i la veritat. En un plantejament proselitista, el missatge cristià és vist utilitàriament, com una «resposta» que serveix i tranquil·litza, però que de fet talla la creativitat de l'Evangeli i ofega les energies de la fe. Curiosament, en el proselitisme l'Evangeli de Jesús esdevé possessió subjectiva i, per tant, és del tot manipulable.

En tercer lloc, l'evangelització vol suscitar deixebles, persones que acceptin de posar-se en el camí del seguiment de Jesús i s'identifiquin amb ell en la vida i en els sentiments, en les accions i en els projectes. Un deixeble viu la dimensió interior de la fe, que passa per la pregària que el fa créixer i per l'amor als pobres, que estructura en ell la pràctica de l'Evangeli. Per això la formació de comunitats de fe i d'amor, arrelades en la història, és el substrat constant de l'evangelització. El proselitisme busca seguidors, que sovint actuen d'acord amb un líder que arrossega o amb una idea matriu, a la qual s'adhereixen amb gran convenciment com si fos la «solució» de tots els problemes. Domina la dimensió exterior de la fe i abunden les manifestacions externes, que eventualment susciten admiració i actuen com a «hams» per a futurs adherits. L'acció proselitista coincideix amb un individualisme desarrelat de la història, sense capacitat per a entendre el misteri de l'encarnació i la complexitat del món.

En quart lloc, l'evangelitzador anuncia un missatge que ell viu en comunió amb tota l'Església, la qual es construeix com una realitat de molts membres i un sol cap, Jesucrist. No hi ha, doncs, un plantejament uniformador, sinó que es reconeix una acció diversificada de l'Esperit en l'Església i en el món, un món que el Fill no ha vingut a condemnar sinó a salvar (cf. Jn 3,17). El qui fa proselitisme identifica, o tendeix a identificar, el missatge que predica amb l'únic missatge possible i necessari. Es construeix un grup monolític i autoreferencial, que és format per persones que es consideren a si mateixes una elit espiritual i d'«escollits».

En cinquè lloc, en una acció evangelitzadora la cobertura econòmica no és essencial. La cobertura econòmica posseeix la seva funcionalitat però no és un requeriment imprescindible, ja que el punt de partença de l'evangelització són la gratuïtat i la generositat. D'altra banda, tampoc els diners no són un objectiu a aconseguir, com si d'ells hagués de dependre la continuïtat de l'evangelització. En canvi, en l'acció proselitista els diners són considerats un element essencial. Amb un plantejament proper a un sistema de màrqueting, es presenta el missatge com un «producte» i s'estableix un flux econòmic que passa per aportacions importants dels adherits –com ara el pagament del «delme» o desena part del sou.

En sisè lloc, l'evangelització està fonamentada en la teologia del do, acollit des de la llibertat del deixeble de Crist. Les imatges de l'Evangeli com a tresor amagat en el camp o com a perla preciosa i única (cf. Mt 13,44-46), deixen entendre que la salvació va de dalt cap a baix, i que el qui evangelitza predica un missatge que no és seu sinó del qui l'ha enviat. En el proselitisme predomina la teologia de la prosperitat, en virtut de la qual la religió es converteix en garantia de salut i d'èxit, tant econòmic com social, tant sentimental com professional.

L'Evangeli deixa de ser una bona notícia i passa a ser una útil notícia. Creure ve a ser la clàusula de seguretat de la vida.

En setè lloc, l'evangelització no és unívoca pel que fa als mètodes, ja que l'objectiu és un de sol: anunciar l'Evangeli. En una carta pastoral del 1991 («Alzati e va' a Ninive, la grande città»), el Cardenal Carlo M. Martini explicava que evangelitzar es pot fer proclamant, convocant, atraient, irradiant, contagiant i essent llevat. Les maneres de comunicar l'Evangeli són diverses, i de fet la vida de l'Església és creïble quan és evangelitzadora, quan en ella hi bat i s'hi expressa l'Evangeli de Jesús. En el proselitisme, en canvi, el mètode acostuma a ser més important que els continguts i per això es tendeix a manejar un sol mètode, un sol «com», al qual es confia l'èxit de l'empresa, en darrer terme l'augment del nombre d'adherits.

Veient aquestes set diferències, es comprèn que el magisteri pontifici, com hem fet notar, distingeixi curosament entre evangelització i proselitisme. Concretament, els ensenyaments del papa Francesc ajuden a precisar tres condicions connectades amb l'evangelització, que no pertanyen al mètode (els «com», que són secundaris) sinó als continguts (els «què», allò primari) de la comunicació de l'Evangeli. Em refereixo a la capacitat d'atraure, a la simpatia i a la «ubicació» de l'Església com a Església en sortida. En tots tres casos, el subjecte és la comunitat cristiana, en qualsevol de les seves formes. Quan Andreu i l'altre deixeble van a trobar Jesús, aquest els diu: «Veni, i ho veureu» (Jn 1,39). Se senten atrets per ell, i després entren on ell habita. La comunitat reunida per celebrar l'Eucaristia o per pregar és el primer focus d'atracció de l'Església. Entrar en contacte amb la comunitat reunida vol dir trobar unes persones que acullen amb simpatia el qui arriba i s'obren a l'amistat amb ell. Diu l'evangeli que els dos deixebles «es quedaren» amb Jesús «aquell dia» (1,39). Va ser un encontre reeixit, que capgirà la vida d'aquells dos homes. Després, l'evangeli explica que Andreu «anà primer a trobar el seu germà», Simó Pere, i li comunicà la gran notícia: «hem trobat el Messies» (1,40). Andreu havia sortit a evangelitzar, a portar la bona nova, i començà per Pere, el seu germà. I Jesús «fixà la mirada» en el qui seria el primer dels apòstols (1,42). L'evangelització porta a una nova vida que es fonamenta en l'amistat amb Jesús.

ARMAND PUIG I TÀRRECH

Rector de l'Ateneu Universitari Sant Pacià

«Escac a l'Església»

L'Eduard Ibàñez, director de Justícia i Pau a l'arxidiòcesi de Barcelona, és dels pocs intel·lectuals catòlics del nostre país que reflexiona i opina sense por de mullar-se, amb un clar compromís amb les seves conviccions. El seu darrer article publicat al portal *Catalunya Religió* i titulat «la nova ofensiva laïcista excloent» és una diagnosi precisa i, en la meua opinió, encertadíssima de la situació que vivim en aquest moment pel que fa a la voluntat decidida de marginació social de la religió i especialment del fet cristià en l'àmbit públic de Catalunya.

Escriu: *Un ampli front de partits polítics (Comuns, ICV, Podem, CUP i en alguns àmbits ERC o PSC... de vegades amb la complicitat o la passivitat de PdCat...) amb l'impuls de diferents entitats socials, així com bona part dels mitjans de comunicació (incloent fins i tot la radio i la televisió públiques de Catalunya i moltes municipals, sigui en les seves línies editorials o en els àmbits d'acció d'alguns dels seus professionals), treballen dia a dia per desprestigiar l'Església Catòlica i el catolicisme, reduir la seva presència pública, limitar-ne la col·laboració dels poders públics (especialment la de tipus econòmic), fer-la fora de l'ensenyament, fer callar o tergiversar els posicionaments eclesials sobre determinats temes, diluir el seu arrelament en el magma de la creixent diversitat religiosa i restringir-ne les seves capacitats legals de funcionament».*

Es pot dir, com fa Eduard Ibàñez, que hi ha un intent de *desprestigiar l'Església Catòlica i el catolicisme*? Jo penso que sí. Vegem-ne algun exemple.

Una suposada acusació d'abusos sexuals en una escola cristiana ocupa gran part de les portades dels diaris i dels informatius diversos dies. En canvi, una acusació d'abusos sexuals comesos per algú sense relació amb l'Església Catòlica queda reduïda a una breu informació perduda enmig de les pàgines de societat.

Expressar una opinió sobre la manera d'entendre l'antropologia humana tal com l'Església Catòlica l'ensenyava, porta al llinxament mediàtic i fins i tot a «castigar» aquell qui ho ha dit. En canvi, fer burla i ofendre greument els sentiments religiosos dels catòlics davant de la imatge de la Mare de Déu de Montserrat és considerat pel Síndic de Greuges simplement com un «exercici reivindicatiu».

També des de Madrid, s'afegeixen a «l'operació». En les darreres setmanes, hem pogut llegir com, des d'un diari d'àmbit estatal, *El Mundo*, es vol presentar falsament una imatge dels bisbes de Catalunya dividits i enfrontats pel tema català.

Molts recordem com aquest diari ja va ser el capdavanter de la miserable campanya que es va fer contra el Cardenal Ricard Maria Carles (a.c.s.) ran d'unes falses acusacions arribades des del sud d'Itàlia contra el llavors arquebisbe de Barcelona. *El Mundo* mai no va rectificar ni va excusar-se del mal que havia causat.

En el mateix periòdic, en un article s'insultava greument els bisbes catalans qualificant-los de «bisbes satànics». El seu autor, locutor estrella durant molts anys a la cadena COPE, havent perdut fa temps la vergonya i l'audiència, ara només li resta escriure i parlar des de la visceralitat, i fer la «pinça» amb els radicals de l'extrema esquerra.

La jugada d'escacs contra el catolicisme a Catalunya és força més profunda: d'una banda pretén destruir la llibertat de pensament i la seva expressió, i d'altra banda retallar la llibertat religiosa com a dret humà que comporta una dimensió col·lectiva i pública.

Eduard Ibáñez fa un llistat de les propostes i actuacions d'aquesta ofensiva laïcista, tots ben reals i contrastats:

1. **eliminar la històrica concertació entre l'Estat i institucions religioses cristianes en l'educació** i d'excloure l'ensenyament confessional (encara que sigui opcional) de l'escola pública.
2. **eradicar tot benefici fiscal i col·laboració pública econòmica** amb les institucions catòliques.
3. **eliminació de símbols** i elements amb contingut cristià de l'espai públic.
4. **repressió mediàtica i fins i tot legal de posicionaments** en certs temes simplement perquè contradiuen el discurs dominant.
5. **exclusió de cerimònies i rituals religiosos** seculars cristians dels programes de festes municipals d'origen cristià.
6. **promoció de la no presència de càrrecs públics en cerimònies religioses cristianes**.
7. **rescissió de convenis de col·laboració** per l'atenció religiosa en institucions sanitàries.
8. **cobertura informativa sistemàtica, sovint manipuladora, de tota mena d'escaòdols** en el món cristià (encara que siguin en altres continents), mentre **s'invisibilitza la pràctica i la vida religiosa cristiana normal**.
9. **activitat agressiva** de certs col·lectius.

Em sembla que tots plegats tenim molta feina perquè Catalunya trobi un model de societat veritablement fonamentat en el respecte als drets de la persona i dels pobles.

NORBERT MIRACLE I FIGUEROLA

Prevere de l'arquebisbat de Tarragona

Rector del Seminari Major Interdiocesà

Itinerari d'una guarició

En el treball pastoral es parla sovint de processos de fe o de creixement espiritual; es diu que cal observar-los, comprendre'ls i respectar-los. Cada persona és diversa i les experiències de la seua vida la marquen de forma indeleble, però és possible trobar algunes estructures comunes al procés de fe que els evangelis il·lustren a través de personatges que es troben amb Jesús.

Un bon exemple és el text de la dona amb hemorràgies de Marc 5,25-34. De les moltes dimensions d'este text, en volem subratllar només alguna que il·lumine el procés d'encontre amb Jesús que la dona ha recorregut.

El text comença amb una descripció dramàtica de la situació actual de la dona. Es tracta de la frase més llarga de tot l'evangeli de Marc, on es descriu en una ràpida successió de verbs, la baixada a l'abisme de la desesperació. La dona perd la vida, la sang, poc a poc, des de fa dotze anys. Això la fa ritualment impura, impediex que pugua acostar-se a cap altra persona sense fer-la també impura, l'aïlla de l'afecte dels altres, la fa dèbil... (v. 25)

La primera reacció de la dona és lògica; té diners i acudix als metges per resoldre el seu problema. Però el mal persistix i es fa pitjor, i encara s'afegix un altre: perd totes les riqueses (v. 26).

La dona ha tocat fons, no té on acudir ni troba cap solució per al seu mal. En eixa situació, arriba una notícia nova e inesperada: sent parlar de Jesús. Gràcies a això, la dona pren la resolució d'anar cap a ell i tocar-li el mantell en secret (v. 27). Tant la informació rebuda com la decisió presa presenten dificultats. Jesús encara no ha enviat ningú a anunciar la seua presència. Quan va instituir els dotze apòstols, ja es va presentar el doble objectiu de «estar amb ell i enviar-los a predicar» (3,14); però la missió no arribarà fins el capítol 6. D'altra banda, des del principi la gent ha anat divulgant les obres i paraules de Jesús, encara que ell no ho demanara (cf. 1,28), i fins i tot en contra de la seua voluntat (cf. 1,45). Què és això que la gent anuncia sobre Jesús? Quina informació ha rebut la dona que ha encès de nou l'esperança en el seu cor? L'evangelista no ens ho diu però ens convida (diguem que ens obliga) a fer conjectures: En el capítol 1 la gent es sorprèn per «una doctrina nova amb autoritat», que és capaç de fer obeir els dimonis; en diverses ocasions la gent va a Jesús demanant-li miracles i curacions; en el capítol 3 fins i tot es tiren al damunt buscant només tocar-lo per ser curats. La idea, en coherència amb una certa visió màgica de l'època, és que en Jesús hi ha un poder carismàtic capaç de guarir i que pot ser compartit amb el contacte amb ell o els seus vestits.

La dona, de fet, com ens conta el verset 28, s'ha fet esta idea sobre Jesús: «em salvaré només tocant-li el mantell». Cal preguntar-se ara: Té raó? És realment així? La resposta, en la continuació del text, serà negativa.

En el verset 29 la dona és curada de l'hemorràgia i pren consciència de la solució del seu mal, però l'evangelista evita la paraula «salvació». Hi ha un dens joc de percepcions i expectatives fins ací. La dona era conscient de la malaltia, i ara sap que està curada; l'evangelista fa una subtil distinció, de gran importància en la vida espiritual, entre els dolors patits i els mals subjacents, molt pareguda a la diferència entre símptomes i malalties, fonamental en qualsevol diagnosi mèdica. D'altra banda, pareix que la dona confon salvació i curació; molt possiblement, el seu desig de ser «salvada» ha sigut complit totalment amb la curació dels símptomes i del mal. El relat de miracle de curació, segons l'estructura clàssica de l'època, podria acabar ací. Però Jesús es gira...

En els versets 30 i 32, Jesús sap què ha passat (percepció interna) i mira al voltant (percepció externa). Hi ha una certa comunió de sentiments i coneixements entre la dona i el Mestre, que els deixebles, de forma tosca, no capten ni entenen (v. 31).

En el verset 33, el relat dóna un pas avant quan no calia; la dona tenia un objectiu, la curació, que ja ha assolit. Què més necessita? La situació convida a imaginar els sentiments de vergonya i humiliació que la dona haurà de suportar si ix a la llum la seua història. De fet, tots els de la multitud que han sigut tocats per la dona quan era impura, estaran ara obligats a fer les ablucions manades per la llei i quedaran impurs fins al dia següent. La transparència que Jesús està demanant provocarà un munt de problemes a la dona i als qui estan al voltant, fins i tot possibles rancors, malentesos, disgustos... Per què és tan important per Jesús que la dona done la cara? Per una temptació molt perillosa de totes les religions: pensar que Déu ve a solucionar els teus problemes, que Déu ve a fer que et sentes millor, que Déu ve a calmar les teues ànsies («he vingut a calar foc a la terra...», Lc 12,49).

I la dona, que, recordem-ho, ja no necessita res i podria perfectament quedar-se callada, s'acosta a Jesús com qui s'acostava a Déu en l'Antic Testament, «espantada i tremolosa», i als seus peus li presenta tota la veritat (verset 33). Com havíem intuït abans, la dona estava equivocada, el contacte anònim amb Jesús com si fóra un guaridor qualsevol, un mag entre tants, no serà capaç de salvar-la; els qui li havien parlat de Jesús, aquells que li havien fet arribar la notícia del seu poder, havien fet una feina imperfeta, havien entès Jesús només a meitat.

En el verset final (34), passen massa coses com per comentar-les totes; presentem-les al menys. La dona queda empeltada en la nova família de Déu («filla», cf. 3,34-35); l'actitud d'obediència de la dona, quan no necessitava res més, és qualificada per Jesús com «fe»; la «salvació», per fi, arriba a la dona; Jesús la fa partícip del do escatològic de la «pau»; així i tot, la dona (que tots pensàvem que estava ja curada), haurà de seguir caminant en busca de la curació, però no dels símptomes, sinó de l'arrel del seu «mal». Finalment, podem en-

cara intuir un buit en el text: les riqueses que una volta tenia i que els metges han fet desaparèixer, no tornen més.

En conclusió, veiem en l'itinerari recorregut per la dona amb hemorràgies, que hi ha diversos elements que són importants en moments diferents. Per començar, només una persona amb consciència de necessitat podrà estar interessada en buscar Jesús. Els dolors i problemes de la vida poden tindre orígens molts diversos, sols qui és capaç de distingir entre símptomes i mals veraders, es podrà posar en camí per buscar solucions.

En segon lloc, cal també adonar-se'n que alguns dels mals no estan a l'abast de les capacitats humanes. Els metges poden fer molt en molts àmbits, però hi ha una dimensió espiritual del ser humà que sols la presència del Déu salvador podrà realment curar.

En tercer lloc, arriba la notícia de la capacitat de Jesús de «resoldre el teu problema». En realitat, és una notícia mig certa i mig falsa, però té el seu lloc en el procés perquè provoca el primer pas, el posar-se en camí. La dona és capaç d'abandonar la comoditat de sa casa i posar-se en viatge, amb tots els problemes, vergonyes, humiliacions i debilitats físiques que podia comportar. No és l'ortodòxia conceptual la que et farà alçar-te i caminar cap a Jesús, encara que arribarà, més tard, el moment en què Jesús haurà de corregir les teues idees equivocades. No és la precisió terminològica del catecisme, que serà certament necessària més avant, la que cal subratllar en els primers passos.

L'encontre amb Jesús (o, si volem, amb la religió), motivat per idees mig correctes, mig equivocades, té la potència suficient per resoldre la superfície dels problemes. En este moment, som capaços de fer número, de mantindre a les masses amb nosaltres; és una de les eternes temptacions de les religions: fer creure que «tenim la solució». Però en este punt, la gent encara no ha posat davant de Déu «tota la veritat», perquè la veritat fa mal, i és més fàcil viure d'amagat.

Però la dona, ja curada, s'adona que necessita alguna cosa més, que la curació i la salvació, que ella abans confonia, no són la mateixa cosa, i dona el pas en l'abisme que s'anomena «fe». La veritat de la seua vida finalment ix a la llum i Jesús l'acull i la fa motiu i germen de salvació.

La dona, ara, pertany a una família diferent, la de Jesús, obté la salvació i la promesa de la pau, encara que haurà de seguir lluitant contra el seu mal, contra el seu problema, que Jesús no ha resolt. La conversió consistix molt més en redimensionar la pròpia realitat des de la perspectiva de Déu, i no tant en trobar respostes a problemes; en deixar que l'Esperit ens transforme els ulls i les oïdes, i no en demanar-li ulleres noves i *sonotones*; en nàixer de nou, de dalt, de l'aigua i l'Esperit.

XAVIER MATOSES

Prevere salesià

Professor de la Facultat de Teologia de la UPS

Festivitat de Santa Maria Magdalena

A través d'un decret de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments, amb data 3 de juny de 2016, en la Solemnitat del Sagrat Cor de Jesús, la memòria litúrgica de santa Maria Magdalena fou elevada al grau de festivitat per al 22 de juliol en el Calendari Romà General.

La motivació que portà a elevar aquesta memòria al grau litúrgic de festivitat, segons diu el decret, és reflexionar més profundament en l'àmbit eclesial, sobre la dignitat de la dona, la nova evangelització i la grandesa del misteri de la misericòrdia divina. La imatge de Maria Magdalena es proposa com a paradigma de servei de les dones en l'Església. Aquesta decisió fou presa en el context del Jubileu de la Misericòrdia per posar de relleu l'amor amb què estimà i fou estimada per Crist.

Els textos propis de la festivitat són els mateixos que els de la memòria, amb una novetat: el prefaci, *De apostolorum apostola* (apòstol dels apòstols). El títol prové de la manera com l'anomenava St. Tomàs d'Aquino, tal com diu el decret.

Tot basant-nos en els textos eucològics, passem a comentar els aspectes que es posen de relleu sobre santa Maria Magdalena. Ella fou la primera testimoni de l'encontre amb el Ressuscitat i encarregada de transmetre el missatge de la resurrecció als Apòstols, és la testimoni de l'anunci de l'alegria pasqual, tal com resa l'oració col·lecta. El do del seu amor és rebut amb misericòrdia per Jesucrist, tal com versa l'oració sobre les ofrenes. A més, Maria Magdalena es mantingué sempre unida al seu Mestre amb amor perseverant, com diu l'oració de postcomunió.

El prefaci, de nova creació, comença dient que Crist es va aparèixer a l'hort a Maria Magdalena, ella que el va estimar en vida, el va veure morir a la creu, el buscà al sepulcre i fou la primera en adorar-lo ressuscitat d'entre els morts. Així, Crist l'honorà amb l'ofici d'anunciar la bona notícia als apòstols i, per aquests, al món sencer.

Com podem veure, aquests textos desenvolupen les dimensions d'amor, testimoniatge, goig pasqual, misericòrdia o fidelitat constant, pròpies d'una veritable i exemplar deixeble del Senyor. Aquesta festivitat ens ha de portar a l'aprofundiment i celebració del Misteri Pasqual de Jesucrist, mort i ressuscitat per la nostra salvació; il·luminat, en aquesta celebració, pel testimoni d'una santa exemplar, Maria Magdalena, tal com ho testifica la Sagrada Escriptura i els textos litúrgics (*lex orandi*).

EDUARDO PIRE MAYOL

Prevere del bisbat de Terrassa

Vicari parroquial de la Mare de Déu del Roser (Cerdanyola del Vallès)

Ramon Muntanyola i Llorach, sobretot mossèn!

Mossèn Ramon Muntanyola i Llorach va néixer a l'Espluga de Francolí, comarca de la Conca de Barberà i arquebisbat de Tarragona, el 2 d'abril de 1917. La tardor de 1927, seguint el desig de la seva mare, va entrar com a postulant al col·legi dels pares paüls a Bellpuig d'Urgell, on va cursar la llatinitat i les humanitats. L'any 1932 es va traslladar al noviciat que els pares de la missió tenien a l'illa de Mallorca. Tanmateix, la tardor de l'any següent en va sortir per a entrar al Seminari Pontifici de Tarragona. Allí va començar a estudiar la filosofia i va publicar les seves primeres poesies. El 25 de juliol de 1936, juntament amb els altres seminaristes tarragonins que estiuejaven a la Seu d'Urgell, fou detingut i tancat a la presó de Lleida on va romandre quaranta dies. L'1 de setembre, els seminaristes foren traslladats al vaixell-presó *Río Segre* ancorat al port de Tarragona. Al dia següent hom els va permetre d'anar a llurs respectives cases. L'assassinat del seu pare, del seu germà i d'un tiet seu, i la persecució que van experimentar, tant ell com la seva mare, els va portar l'1 de novembre a refugiar-se a Barcelona. Finalment, el 26 d'abril de 1937 va creuar a peu la frontera amb França i es va traslladar a Mallorca on va continuar els estudis eclesiàstics. Acabada la guerra civil va retornar a Tarragona i va reprendre la seva vida com a seminarista tarragoní.

L'u de març de 1942 fou ordenat de prevere a la catedral de Tortosa a causa de l'absència del cardenal Vidal i Barraquer, a qui Franco, per raons polítiques, va impedir el retorn a Tarragona. Els seus primers treballs ministerials d'ajuda temporal foren a les parròquies de Montbrió del Camp i de Sant Joan Baptista de Reus. El 22 de juny d'aquell mateix any fou nomenat vicari de Guimerà i encarregat de Ciutadilla. El 17 de juny de 1944 rebia un nou nomenament com a vicari de Santa Maria la Major de Montblanc i encarregat de Prenafeta. Amb l'arribada del cardenal Manuel Arce Ochotorena, el 14 de maig de 1945 fou nomenat ecònom de Farena, Mont-ral i Rojals. I, encara, el 21 d'octubre de 1946, el mateix prelat el nomenava ecònom dels Omells de Na Gaia i de Senan. La seva estada en aquestes parròquies fou pastoralment molt fructuosa i marcà decididament el desenvolupament del seu ministeri presbiteral.

El seu posicionament religiós, cultural, social i polític davant la dictadura del general Franco va comportar que el nou arquebisbe, Benjamín de Arriba y Castro, el tragués de les seves parròquies, mentre el defensava davant les autoritats franquistes, malgrat no compartir les seves idees. Així, el 9 d'octubre de 1951 l'aparcaven a la parròquia de la Selva del Camp, on hi estava com a col·laborador mentre residia a la Casa d'Exercicis. Finalment, el 10 de febrer de 1959 el nomenaven capellà adjunt de la Casa d'Exercicis *Cardenal Arce*. La solució

sembla que fou contraproductiu, car la Selva del Camp era una vila marcadament catalanista i desperta culturalment i, per altra banda, la seva situació ministerial relativament alliberada li va permetre de continuar les missions populars, escriure i mantenir contactes amb persones d'idees afins d'arreu de Catalunya.

El 22 de febrer de 1960, sembla que també a causa de pressions polítiques, fou traslladat a la parròquia de Santa Maria del Mar de Salou. Allí va morir com a ecònom el 10 de setembre de 1971.

Coneixem i celebrem Ramon Muntanyola com a poeta i escriptor, tanmateix, mossèn Ramon Muntanyola fou sempre i en tot moment un prevere de l'Església que pelegrina a Tarragona. Així, doncs, en voldríem mostrar alguns accents d'aquest seu singular ministeri sacerdotal.

L'any 1974, el Dr. Josep Pont i Gol, en ocasió de la publicació d'una miscel·lània que es va preparar amb motiu del seu traspàs, escrivia un article titulat: *Era "Mossèn Muntanyola"*. L'arquebisbe i primat el recordava dient: *Jo he tingut sempre mossèn Muntanyola com un home de conceptes clars. Un home, per consegüent, que sabia la feina que calia fer en cada moment. Sens dubte que la meta del seu viure li era clara i sense ombres. I com que era així, mossèn Muntanyola fou sempre el mateix. I encara reblava la seva semblança afegint que, Si volem cercar les raons d'aquesta serenitat, ens cal cavar a fons en el complex de la seva acusada personalitat. Les arrels són profundes, però en ell sempre fàcils de descobrir, i són les que feien de mossèn Ramon un home vitalment creient. Un home que se sentia plantat a la vora de Crist, del qual rebia llum i vida constants. La seva fidelitat a l'evangeli mai no desdigué. La seva fe li omplí la vida. El seu sacerdoci, concret i constant, viscut fins al darrer alè, en servei a la comunitat, és a l'arrel més profunda de mossèn Muntanyola com a home complet, com a cristià sincer, com a ciutadà responsable, com a poeta apassionat, com a fraternal prevere tarragoní. Ell és sacerdot i això dóna unitat, fermesa i definició a tot allò que ell ha estat. Mossèn Muntanyola és això: "mossèn" Muntanyola. I també el mateix mossèn Muntanyola, el 1947, en els inicis del seu ministeri, confessava als fidels de les parròquies dels Omells de Na Gaia i Senan el sentit pregon de la seva vocació sacerdotal: *Sóc entre vosaltres com a un enviat –humil ministre del Crist- en compliment d'un deure contret davant de Déu i del Prelat qui em consagrava Sacerdot. Só vingut per a fer vivent entre vosaltres el reialme de la Veritat, per a fer vibrar en la vostra oïda i en les entranyes del cor vostre, la paraula evangèlica. Sóc ací per a fer-vos participants dels grans misteris de Déu, per a llescar-vos el Pa eucarístic i fer-vos comensals d'una mateixa Taula ... i agermanar-vos a tots en Crist-Jesús. Agermanar-vos a tots sense distinció de classes, ni de persones, ni de tendències polítiques, ni socials. Heus-vos ací la meua missió, que Déu m'ajudi amb la seva gràcia a complir fidelment: ésser el Pastor de les vostres ànimes. Com a tal, he de fer sentir la veu a les ovelles. I és el meu anhel que per a totes ressoni dolça i afable, amorosa i desinteressada, per tal que, dòcils, pugui aplegar-les totes i posar-les sota el guiatge del Suprem i Divinal Pastor.**

Mossèn Muntanyola fou pioner en emprar els mitjans de comunicació social per tal d'ajudar d'ajudar al seu ministeri. Tanmateix, ho feu sempre amb rigor, amb gust literari i de forma professional. Així, doncs, al publicar la *Veü de la Parròquia* explicava: *Per la gràcia del Senyor és considerable encara el nombre dels qui assisteixen els dies festius al Temple per tal d'oïr la Santa Missa i escoltar la paraula de Déu. No podem quedar satisfets. L'anhel del Sacerdot és que totes les ànimes encomanades a la seva cura pastoral no es vegin privades del nodriment de la doctrina evangèlica. Amb la redacció setmanal de **La Veü de la Parròquia** havem pensat particularment en aquells germans nostres que impeditos o distrets dels preceptes dominicals passen setmanes i setmanes sense fer cabal dels problemes religiosos, de la divinitat de Jesucrist i de l'Església, de la salvació de l'ànima, etc.*

Precisament, pensar en el bé dels seus feligresos el va portar a emprar i defensar l'ús públic de la llengua catalana. En aquesta llengua va redactar sempre *La Veü de la Parròquia* (1947-1950). Amb tot, val a dir que mai no va voler limitar l'ús de la nostra llengua a l'àmbit eclesiàstic, de la predicació i de la catequesi. Ans bé, al contrari, com ho demostra la publicació de la revista *Ressò* (1950-1952), de caire eminentment literari i cultural, va reclamar pel català la dignitat que mereixia en tots els àmbits de la vida cultural del nostre país. L'any 1951, en un editorial de *Ressò*, titulat *Fàtima, Tedeschini i la llengua materna*, en defensava la ineludible necessitat d'emprar-la. Aprofitava la crida, que el cardenal Tedechini havia fet en favor de l'escolarització dels infants, quan glossava la figura dels pastorets de Fàtima. Mossèn Muntanyola tot seguint el raonament del purpurat no s'estava d'afirmar: *Saber llegir! I, per tal de saber-ne, per tal de capir els mots que es confegeixen, és imprescindible d'iniciar-se i refermar-se en el coneixement de la llengua pròpia. No ho han entès pas així molts dirigents de pobles qui, per altra banda, han volgut honorar-se d'ésser fidels intèrprets del pensament de l'Església. Per contra, àdhuc si s'ha tractat més en concret d'instruir religiosament els infants, han condicionat l'ensenyament de la doctrina cristiana a l'ús de la llengua oficial, malgrat no fos entesa pels alumnes. (...) Els qui ens sentim al·ludits, sacerdots, intel·lectuals i catòlics conscients de l'hora, mentre recollim, commoguts, les paraules lluminoses de la Mare de la Saviesa, ens proclamem –enfront de totes les adverses opinions i manobres- fermos defensors del dret, que tenen els pobles, de l'ús, conreu i ensenyaments de la llengua amb qui Déu els ha dotat. Convençuts, encara, que la nostra incúria en aquest sentit fora prestar un mal servei a l'Església, i podria, de més lluny o més prop, fer-nos responsables de la descristianització del país. No ens apartem ni un punt de la trajectòria espiritual assenyalada pel nostre Bisbe Torras, quan deia: "Parli a Déu cada poble en la llengua que li és natural i pròpia, i aleshores no sols expressarà millor sos pensaments i afectes, sinó que els comprendrà i sentirà millor ell mateix, ja que la paraula material contribueix tant a la il·luminació intel·lectual de l'home. Sia el cristià dòcil als exemples i ensenyaments de Déu, i si Ell ha volgut parlar a cada poble en la llengua que li era natural i pròpia, no vulgui el poble apartar-se d'aquesta divina ensenyança parlant al Senyor en llengua forastera (La Tradició Catalana, cap. VII).*

Mossèn Ramon Muntanyola fou un gran predicador de missions populars. La seva merescuda fama, fonamentada sobre l'ús brillant, ràpid, concís i concret d'un ampli vocabulari, ple de metàfores que poblaven l'imaginari popular, aviat va seduir els seus oients. Malgrat que el nacionalcatolicisme havia fet de les missions populars el seu buc insígnia, mossèn Muntanyola les va saber transformar en vertaders espais de trobada i d'evangelització. Per això no volia que ningú, portat per prejudicis sovint comprensibles, es pogués veure privat d'una oportunitat de salvació. No és, doncs, estrany que el 1949, en la crida que va publicar amb motiu de la missió popular que es va celebrar a la seva parròquia dels Omells de Na Gaya, digués: *La Santa Missió és la gran nova que us anuncio. La que pregonava l'Àngel, la nit de Nadal, era la vinguda del Salvador qui, en la persona dels missioners, intensificarà entre vosaltres la missió redemptora que el portà a la terra. És Jesús que torna. Escolteu-lo! Veniu a la Missió! No la rebutgeu, no la mireu amb indiferència. Quan sentiu ressonar entre vosaltres la veu de Crist, no vulgueu pas mostrar-vos durs de cor. Si us haguéssiu distret dels vostres deures religiosos, si una actuació política o social o la incomprensió d'aquest o aquell sector us hagués allunyat del temple, no temeu d'acudir a la Santa Missió. En aquests temps de discòrdies entre els homes i les nacions, en aquesta època de fracassos de partits i de sistemes, l'única doctrina salvadora és la de Jesucrist. La Religió, com més es coneix més s'estima. Si no l'estimes, és que no la coneixes. La Santa Missió te la farà conèixer i te la farà estimar, i estimant-la i practicant-la seràs totalment feliç. (...) Conjuntament a la restauració del temple parroquial que, amb els vostres esforços i amb l'ajuda moral i econòmica dels superiors jeràrquics, hem vist finalitzada, no pot mancar-hi la restauració espiritual. Si fou l'embranchida de la Fe qui en féu aixecar als vostres avantpassats, que sigui aquesta mateixa Fe renovellada i viva qui el sostingui i l'embelleixi.*

I, per acabar, una mirada sobre el paper de l'Església davant dels estralls causats per la guerra civil i la dura postguerra. Mossèn Muntanyola, malgrat la dolorosa experiència familiar de la mort del seu pare, del germà i del seu oncle, assassinats l'any 1936, i de la persecució religiosa a què es va veure sotmès, va refusar sempre, d'acord amb la doctrina pontifícia de Pius XI sobre la llibertat d'acció pastoral de l'Església davant les intromissions de l'autoritat civil, el maridatge de l'Església espanyola amb la dictadura del general Franco. Aquesta posició, defensada des de l'exili pel cardenal Francesc d'Assís Vidal i Barraquer, apareix sorprenentment de forma immediata en la seva correspondència tot just acabada la guerra. Així, el 4 d'abril de 1939, el jove seminarista Muntanyola, des de Mallorca, escrivia a un company seu seminarista: *¿Que diuen del nostre eminentíssim senyor cardenal? Tornarà? S'aixequen a Tarragona les esglésies derruïdes o s'atén més principalment a l'erecció de centres de Falange? No ens deixem enlluernar per certes organitzacions materials, polítiques, moridores: la nostra il·lusió no ha d'ésser altra que l'emparada sota l'estendard del Crist: "Som cavallers fidels del Crist". Ningú no pot dir que això sigui acció dissolvent. Sabem que el sacerdot ha de situar-se al marge d'aquestes coses. No fem sinó complir el deure de gran responsabilitat demà. No és, doncs, gens estany que hom el titllés d'apòstol de la reconciliació i del perdó en un temps en què molt pocs, també en l'àmbit de l'Església, gosaven parlar de*

perdó. L'experiència personal, significada en el posicionament decidit de la seva mare en favor del perdó i de la no delació dels assassins dels seus familiars, dels quals coneixia llurs noms li va servir d'argumentació en moltes de les seves predicacions missionals. D'aquesta manera, doncs, la missió popular, signe màxim d'expressió del nacionalcatolicisme, esdevenia una eina discreta, respectuosa, però sens dubte eficaç, de reconciliació i de perdó. Així, hom podia verbalitzar el dolor, la impotència i la frustració, reclamar justícia enlloc de venjança i oferir perdó enlloc de ressentiment i d'odi.

L'any 1946, mossèn Ramon Muntanyola, durant una missió popular celebrada a Perafort, va escriure un poema que desitjava que il·luminés el seu darrer moment. Nosaltres l'oferim com un homenatge reconegut a qui fou el gran biògraf del cardenal de la Pau, aquell altre ministre de la reconciliació.

**Quan jo em mori
colgueu-me sota terra
i no reseu cantant,
que és massa trist.**

**Quan jo em mori
colgueu-me sota terra
i deixeu-me ben sol
amb el Sant Crist.**

MANUEL M. FUENTES

*Prevere de l'arquebisbat de Tarragona
Vicari Episcopal. Director de l'Arxiu Diocesà*

«Feu el meu memòrial»

La crida és una veu forta que demana ajuda. La veu és de Jesús i la crida és obra seva. Ell ha estat el primer de prendre'n la iniciativa després de contemplar el rostre de Déu i ésser enviat a manifestar la seva obra. Ell és la porta que condueix al Pare. Ell n'és la Paraula i el missatge; el sacerdot i la víctima; el camí, la veritat i la vida.

Ell fa confiança als homes i els necessita. Elegit, privilegi i humilitat. *No tinguis por que jo t'allibero. T'he cridat pel teu nom: ets meu* (Is 43,1). Ens fa membres del seu Cos. Per voluntat seva hem vingut a existir. *Abans de formar-te en les entranyes de la mare, jo et coneixia; abans que sortissis del seu ventre et vaig consagrar profeta destinat a les nacions* (Jr 1,5).

No només ens ha elegit sinó que Ell mateix és qui treballa constantment en les nostres vides. N'és el veritable protagonista. *Veniu amb mi, i us faré pescadors d'homes* (Mt 4,19). La nostra identitat més fonda és que som d'Ell. Ens deixem prendre i configurar per Ell, a la seva imatge. Exercici de llibertat i opció fonamental de vida. Es compleix en aquesta decisió la recomanació de sant Benet: *Res no passi al davant de l'obra de Déu* (Regla, LXIII). No es tracta del que jo vull sinó del que Ell vol de mi; de la plena confiança en Ell que m'ha cridat perquè cada dia creixi més en la seva intimitat! Aquest és l'autèntic secret del deixeble. Ser el fill estimat en el Fill, en qui es complau! Dexeble i testimoni perquè altres, i quants més millor, descobreixin la immensitat d'aquesta experiència. Dexebles missioners! *Capaçs de comprendre, amb tot el poble sant, l'amplada i la llargada, l'alçada i la profunditat de l'amor de Crist*" (Ef 3,18-19); en l'amplada i la gratuïtat que no exclou; en la llargada de la fidelitat; en l'alçada de la transcendència que transfigura; en la fondària d'arribar al més íntim de l'existència. El prevere és urgut a testimoniar el valor de la interioritat perquè on hi ha el cor es troba el veritable tresor; sense apropiari-nos de res perquè no som nostres, *sense mi no podeu fer res, si algú no està en mi, és llençat fora i s'asseca... Manteniu-vos en el meu amor* (Jn 15,6-9). Si l'ànima del ministeri no és l'amor de Déu s'asfixia, s'ofega; es converteix en un ministeri tancat, reclus en si mateix, per a un mateix; en un egocentrisme que acaba contemplant-se ell mateix i anunciant-se a si mateix; perd el sentit de la seva identitat convertint-se en un ministeri estèril. Tot moment de la nostra vida és gran i significatiu si és viscut des de Crist i amb Crist. *Ja no sóc jo qui visc; és Crist qui viu en mi. La meua vida terrenal, la visc gràcies a la fe en el Fill de Déu, que em va estimar i es va entregar ell mateix per mi. No vull fer inútil la gràcia de Déu sinó Crist hauria mort per no res* (Ga 2,19-21). Constituïm la fortalesa i el sosteniment del prevere. Aquesta caritat converteix el prevere en aquell qui és capaç d'estimar amb el mateix amor de Déu, home enamorat de Déu que viu de i per a Ell, signe visible i eficaç per a la humanitat de l'amor de Crist, caritat pastoral, bon pastor segons el seu cor!

En l'ordenació es concedeix al prevere la *potestas sacra* que el capacita per a actuar en nom i en la persona de Crist, Cap i Pastor (cf. *Pastores dabo vobis*, 15). La missió confiada demana una veritable santedat de vida i l'exercici de les virtuts *per a reunir la família de Déu com a fraternitat animada en unitat* (*Presbyterorum Ordinis*, 6). La fecunditat del ministeri ve d'estar amb el Senyor per a portar-lo al poble i el poble a Déu. El prevere viu de la paraula que surt de la boca de Déu (cf. Mt 4,4), fent-se servidor d'aquesta Paraula i comunicant-la; i això esdevé fecund quan és home d'oració; home que escolta la Paraula per a viure com a sentinella del Senyor (cf. Ez 3,16-21). En la mesura que escolta Déu aprèn a escoltar als qui té encomanats per a desxifrar el que és conforme a la voluntat del Creador; intercedint, purificant, lloant, agraint...; veient tot el que hi ha de bo en cadascú com a regal de Déu; potenciant la dignitat i la corresponsabilitat enmig del poble i en el propi presbiteri; ministre de compassió i misericòrdia; adreçant la seva mirada i la del poble cap a Déu en l'Església; en la pregària universal de la litúrgia de les Hores i la celebració de l'Eucaristia. En *l'ars orandi* i en *l'ars celebrandi*, en la manera de pregar i celebrar, de parlar i relacionar-se, "com va ungit el poble i si aquest surt de missa amb cara d'haver rebut una bona notícia" (cf. *Missa Crismal 2013*, papa Francesc); on es coneix que és prevere amb olor d'ovella.

JOAN F. CASALS

*Prevere del bisbat de Solsona
Rector de la parròquia de Súria*

El món rural, sí és una oportunitat

I ...I us recordo en les meves pregàries, demanant al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell: demanant-li també que il·lumini la mirada interior del vostre cor (Ef 1,3-6.15-18).

Suposo que aquestes paraules que adreça sant Pau als cristians d'Efes, les portem cada mossèn gravades amb foc en el nostre cor. Aquest desig mou el nostre zel apostòlic i patim moltes vegades perquè creiem que les persones no volen conèixer el Crist de veritat i ens preocupa que allò que per a nosaltres és font de la nostra vida, l'Eucaristia, és una cosa més que es fa al llarg del dia, de la setmana... fins i tot passen al davant les carreres que es fan els caps de setmana, les sortides, les trobades amb amics que omplen la vida de les persones. Això ho trobem també a casa nostra i ens sorprèn i ens preocupa que allò tan necessari per a nosaltres no tingui cap mena de sentit per a les persones que viuen al costat nostre. Veiem en moltes ocasions que venen padrines a la celebració de l'Eucaristia acompanyades pels seus fills que a la porta de l'Església deixen la mare i marxen, i tornen a buscar-les al cap de tres quarts d'hora. Veure això a mi m'entristeix i em fa preguntar-me què fem o què hem deixat de fer o què és el que mostrem o no mostrem perquè les persones puguin trobar-se o retrobar-se amb el Crist, conèixer-lo i estimar-lo.

Certament ens preocupa, i davant aquesta situació hi ha, al meu entendre, dues maneres d'afrontar la vida: una seria preocupar-se per tot —hi ha persones que viuen sempre preocupades—, i una altra és ocupar-se de les coses. És en aquest sentit on nosaltres podem donar i oferir el nostre testimoni i la nostra vida, perquè amb la nostra manera de viure les persones puguin conèixer Aquell que ens diu: *Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, que jo us faré reposar*. Les petites comunitats constitueixen un marc privilegiat en el qual els mossens podem cada dia acompanyar les persones, interessar-nos per elles, visitar-les quan són a l'hospital i sobretot portar-los el sagrament de l'Eucaristia. La relació propera amb les persones hauria de ser la nostra ocupació i sobretot que, veient-nos a nosaltres, puguin conèixer i estimar el Crist. Per altra banda, nosaltres hem de tenir clar que hem de parlar amb la nostra vida del Crist, no de nosaltres, i això ens ajudarà d'anar integrant en la nostra vida dos dels trets que configuren la personalitat del Senyor Jesús: ser benèvol, és a dir, desitjar i voler ser bons, i un altre, ser humils de cor perquè la humilitat ens ajuda a viure des de la veritat. Tenim tot el temps de la nostra vida per a semblar-nos i aprendre a estimar com el Crist. És una gran oportunitat que tenim: anar a visitar els pagesos, interessar-se per la seva feina, per la família quan som generosos en el nostre temps perquè la nostra vida sigui la nostra pastoral; que no puguem desvincular allò que som d'allò que

fem; que la nostra vida sigui fruit de la pregària, de la relació íntima amb el Crist; que puguem contagiar la nostra alegria a les persones amb qui ens trobem cada dia i així puguin conèixer i estimar el Crist, perquè certament no podem estimar allò que no coneixem. És una gran oportunitat interessar-se i acompanyar de prop les persones, dir-los que preguem per elles i estar al seu costat quan es senten necessitades perquè l'agraïment que surt del que se sent ajudat obre el seu cor i la seva ment al coneixement del Crist, i hem de ser conscients que l'ajut que donem no és mèrit nostre perquè tot ho fem per Crist i des de Crist; fer-ho també sense defallir i aprofitar qualsevol moment perquè no sabem quin detall obrirà la mirada interior del cor d'aquella persona, i així podrà viure i sentir que Jesucrist sempre ens acompanya i mai no ens abandona. El món rural sí és una oportunitat.

PAU BELLIDO SEGARRA

Prevere del bisbat d'Urgell

Jutge Diocesà

Caminar amb els joves: sortir, veure i cridar

H ¿Ha perdut, l'Església, els joves? En els propers mesos i fins a l'octubre de 2018, tota l'Església i altres que hi vulguin participar, està cridada a reflexionar sobre "els joves, la fe i el discerniment vocacional", que és el tema del proper Sínode dels bisbes, cridat a fer sorgir iniciatives i experiències renovadores. Aquest aspecte tan fonamental com és la transmissió de la fe a les noves generacions, afecta evidentment els joves però ens afecta a tots: es tracta de saber acompanyar els joves, "caminar amb ells". El Document preparatori del Sínode explica que acompanyar els joves exigeix sortir dels propis esquemes preconfeccionats per trobar-los allà on són, adequant-se als seus temps i als seus ritmes; prendre'ls seriosament en les seves dificultats per desxifrar la realitat en què viuen i per transformar un anunci rebut en gestos i paraules seves, vàlides i significatives. Ha de ser l'esforç quotidià per construir la pròpia història, en la recerca més o menys conscient d'un sentit per a les seves vides.

És necessari fer un camí llarg amb els joves, que de vegades també passa a través de vies imprevisibles i allunyades. El papa Francesc recorda que "cal aprendre l'estil de Jesús, que passa pels llocs de la vida quotidiana, s'atura sense pressa i, mirant els germans amb misericòrdia, els porta a trobar-se amb Déu Pare". Cal valoritzar la creativitat de cada comunitat per construir propostes capaces de captar l'originalitat de cada jove i secundar el seu desenvolupament. En molts casos es tractarà també d'aprendre a donar espai real a la novetat, sense sufocar-la. "Ser audaçs i creatius en aquesta tasca de repensar els objectius, les estructures, l'estil i els mètodes evangelitzadors de les pròpies comunitats" (EG 33).

Tres verbs, que en els Evangelis connoten la manera com Jesús troba les persones del seu temps, ajuden segons el papa Francesc a estructurar aquest estil pastoral ampli i renovador amb els joves: **sortir, veure i cridar**.

Sortir és signe de llibertat interior respecte de les activitats i de les preocupacions habituals, per tal de permetre als joves de ser protagonistes. Caldrà abandonar les rigideses que fan que sigui menys creïble l'anunci de l'alegria de l'Evangelí, sense encasellar ni presentar l'Església de forma anacrònica. La comunitat cristiana serà atractiva per als joves com més acollidora l'experimentin.

Veure, mirar, cap al món dels joves requereix la disponibilitat per passar temps amb ells, escoltar les seves històries, les seves alegries i esperances, les seves tristeses i angoixes, compartint-les. Aquesta és la via per inculturar l'Evangelí i evangelitzar tota cultura, també la juvenil. Aquesta és la mirada de tot autèntic pastor, la veritable mirada del discerniment, que no vol apoderar-se de la consciència de l'altre ni predeterminar el camí de la gràcia de Déu a partir dels propis esquemes.

I **cridar**, ja que la mirada d'amor de Jesús per cada jove, per cada persona, es transforma en una crida a una novetat que s'ha d'acollir, explorar i construir. Cridar vol dir desvetllar el desig, moure les persones del que les té bloquejades o de les comoditats en què descansen. Cridar vol dir fer preguntes per a les quals no hi ha respostes predeterminades. Això, i no la prescripció de normes que s'han de respectar, és el que estimula les persones a posar-se en camí i trobar l'alegria de l'Evangeli.

El Sínode vol recollir el gran repte de l'acostament als joves per part de tots: famílies, escoles, parròquies, política, empresa, societat... Un temps per a repensar l'ofertament de la fe cristiana a les noves generacions.

+JOAN ENRIC VIVES I SICÍLIA
Arquebisbe d'Urgell

Jornades per a joves al monestir de Poblet

El monjos de Poblet organitzem aquest estiu una setmana per a joves menors de 25 anys que vulguin conèixer més de prop la vida monàstica.

Els joves que hi participin, conviuran estretament amb la comunitat, tindran la seva pròpia cel·la i podran assistir a tots els actes litúrgics i comunitaris regulars, compartint el mateix horari i les mateixes tasques que els monjos.

El dia començarà una mica d'hora, a les 5h15, per resar les matines. Després, farem una hora de *lectio divina* i tornarem a l'església per resar les laudes (7h).

A les 8h tindrà lloc la Santa Missa (8h) i després de l'esmorzar (9h) començarem el treball manual, on els participants s'integraran en els diversos tallers i aprendran els rudiments dels oficis que es realitzen a la comunitat, com ara la ceràmica, l'enquadernació, l'horticultura, la cuina, la jardineria, etc.

Després de la pregària de sexta (13h), del dinar (13h15) i de la merescuda migdiada (14h), es reprendrà el treball manual fins a les 17h30.

Acabada la feina i abans de vespres (19h), hi haurà una estona de reunió on, durant tres quarts d'hora, es farà una petita formació sobre litúrgia, vida monàstica i fe cristina, i on també es podran resoldre els dubtes o qüestions que puguin haver sorgit durant el dia.

Entre el sopar (19h30) i abans de les completes (21h), hi haurà, per fi, una estona d'esbarjo on els joves podran compartir tranquil·lament les impressions viscudes i descansar una mica de la llarga jornada.

El sentit d'aquesta proposta no és pròpiament oferir una orientació vocacional, tot i que si algú en sent la necessitat, naturalment també intentarem atendre'l. El que desitgem simplement és donar a conèixer el que per nosaltres és una font immensa d'alegria i que ens sembla que pot ajudar molt els joves d'avui en dia. Volem oferir, principalment, un tast de la vida de pregària i de lloança pròpia dels monestirs, que permet el contacte estret i personal amb Jesús i descobrir un sentit real i ple a l'existència.

També volem donar a conèixer la plenitud i la satisfacció que aporta la vida comunitària, una vida on tot és compartit, i on la persona aprèn a conèixer-se veritablement ella mateixa i a estimar d'una manera concreta i real els seus germans.

Pensem que l'experiència d'un quotidià marcat intensament per la litúrgia mil·lenària de l'Església i per la bellesa del treball manual, pot donar elements d'aprofundiment en la fe de cadascun dels participants i en la seva relació amb Déu, el món, la natura i el treball.

En definitiva, és simplement que els monjos tenim la sensació de ser uns privilegiats i voldríem compartir aquest privilegi amb els altres.

Així, doncs, si us interessa, veniu i ho veureu!

FRA BORJA PEYRA

*Monjo del monestir de Santa Maria de Poblet
hostatgeriadepoblet@gmail.com*

El Bon Pastor
Revista per a preveres
